

STROMEN VAN LEVEND WATER

Deel 2

T. Austin-Sparks

Oorspronkelijke titel: "Rivers of living water"

DE RIVIER, DE TROON EN HET ALTAAR

“Toen bracht hij mij terug naar de ingang van het huis; zie, er stroomde water onder de drempel van het huis uit ...” (Ez. 47:1).

“Boven het uitspansel ... een troon ... en daarboven ... een gedaante, die er uitzag als een mens” (Ez. 1:26).

In de eerste plaats zien wij dat de rivier onder de drempel van het huis uit stroomde, ten zuiden van het altaar. In een eerder hoofdstuk heb ik al gezegd, dat als je een diagram van het hele tempelgebied zou tekenen zoals het beschreven is in het boek Ezechiël, dan zie je dat dat gebied één groot vierkant was, en als je diagonalen zou trekken van hoek tot hoek, zouden ze elkaar precies in het midden van het vierkant kruisen, en dat is de positie van het altaar. De muur van het hele tempelterrein was, zoals u weet, zes el breed en zes el hoog. Je komt ervan onder de indruk dat het gebied om de tempel heen zo immens groot is in vergelijking met de eigenlijke tempel, en in het bijzonder met het binnenste heiligdom. De tempel, of het huis, is datgene waar alles om draait, alles wordt daardoor omvat. Maar het gebied eromheen, dat het heiligt, is een enorm groot gebied, en daardoor is er een enorme afstand tussen het huis van God en de wereld daarbuiten.

De ruimte tussen de gemeente en de wereld

Dit zegt heel duidelijk dat de wereld niet heel dichtbij hoort te zijn. En het huis van God hoort niet heel dicht bij de wereld te zijn in verkeerde zin. Sommigen schijnen te denken dat de aanwezigheid van die afstand, dat grote gebied van scheiding, verlies aan invloed betekent. Hoe dichter je bij de wereld kunt komen en hoe meer je de wereld in de gemeente kunt brengen, hoe groter waarschijnlijk je invloed op de wereld is – een principe dat volkomen in strijd is met het Woord van God. De Here Jezus zelf is de belichaming en de personificatie van de tempel van God, Gods heiligdom, Gods huis, en het lijdt geen twijfel dat er, toen Hij temidden van deze wereld wandelde, een zeer grote

afstand was tussen Hem en de wereld, en niemand kon die overbruggen tenzij hij wederom geboren werd. De mannen en vrouwen van Zijn tijd begrepen Hem zelfs niet eens. Ze konden Hem niet naderen in hun gedachten, in hun verstand; ze begrepen Hem niet, ze konden Hem niet naar waarde schatten. Daar was die afstand. Hij wandelde met God zoals in de hemel, terwijl Hij hier was, en Hij is het beeld van de gemeente van God. Diezelfde principes gelden ook binnen de gemeente.

Nu is dit op dit moment niet mijn onderwerp, maar het is iets om te benadrukken en in gedachten te houden. Mijn punt is dat daar dat grote gebied om de tempel was – en volgens Ezechiël 43:12 zal dat hele gebied aan alle kanten allerheiligst zijn.

Precies in het midden van dat hele gebied, op het kruispunt van de diagonalen, stond het altaar. Precies in het centrum van alles. Dat is het woord: de absolute *centraliteit* van het kruis. Daar heeft God het geplaatst, daar hebben de Schriften het geplaatst, dat is waar de apostelen het plaatsten. Het is het centrale punt van al het nieuwtestamentische onderricht, centraal voor alle nieuwtestamentische prediking. De enige centrale werkelijkheid die de apostelen en de eerste predikers verkondigden, was een gekruisigde en opgestane Christus – het kruis in zijn twee aspecten. Dit is een bekend feit, maar het is nodig dat we inzien dat het kruis het middelpunt is van alle dingen, het goddelijk middelpunt.

De rivier en het altaar – de plaats van as

Dit is waar het om gaat: de rivier stroomt via het kruis. Met andere woorden, de heilige Geest komt altijd via het kruis. De reden hiervoor is ons maar al te goed bekend, leerstellig, maar we leren het zo langzaam in onze ervaring, dat het kruis aan de ene kant een plaats van oordeel is, waar alles wat niet tot de nieuwe schepping behoort tot as gereduceerd wordt. Het is het einde van alle dingen. We leren het zo moeilijk omdat we het zo moeilijk naar waarde schatten. Maar we weten het. We weten dat het de plaats van as is. As heeft geen leven in zich, geen vrucht, er is geen toekomst voor as. As spreekt van een einde aan alle dingen. En het kruis, van één kant gezien, is de plaats waar alles onder het oordeel komt en tot as gemaakt wordt.

In het eerste hoofdstuk van Ezechiël hebben we iets gezien van de enorme activiteiten van God. U herinnert zich nog dat we de aandacht vestigden op het samengaan van bliksem en brandend vuur. In het boek Openbaring, dat zoveel licht over deze profetieën werpt, zien we zeven lampen van vuur (Eng. vert.). Het is hetzelfde principe. De bliksemschichten of de lampen betekenen bekendmaking, de bedekking wegnemen, openbaren, ontsluiëren en manifesteren. Dat

is wat het kruis doet en het doet dat aldoor. De brandende lamp spreekt van het verteren van wat er aan het licht komt, wat bekendgemaakt is. Ook dat doet het kruis.

Maar uiteraard is het aan de andere kant de plaats van het nieuwe begin. Daar uit de as ontbloeit een nieuwe tuin. “En er was ter plaatse waar Hij gekruisigd was, een hof” (Joh. 19:41).

Deze tweevoudige activiteit en uitwerking van het kruis is het belangrijke werk van de heilige Geest. Hij daalt neer als de Geest des levens via het kruis. De symbolen, de types en de beelden even terzijde latend, weten we hoe waar dat was in de realiteit, in deze nieuwe bedeling die op de pinksterdag begon. Het was een *nieuwe* tijd, een *nieuwe* dag, de dag dat Hij ons “door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop” (1 Pet. 1:3). Ze predikten Christus en die gekruisigd op de dag dat de rivier neerdaalde. Wat was het belangrijkste accent in die prediking? “Die gij gekruisigd hebt, maar die God heeft opgewekt uit de doden” (Hand. 4:10). “Gij hebt gekruisigd ... God heeft opgewekt” – de geschiedenis van het kruis in twee delen. Daarop daalde de Geest neer. Telkens wanneer ze dit verkondigden of daarvan getuigden, gebeurde er iets – de Geest daalde onmiddellijk daarop neer.

En dat doet Hij altijd; zo werkt Hij. Hij komt via het kruis en blijft daarbij. De rivier kan verder stromen, misschien heel ver; het water ervan kan zich ver uitstrekken, maar het wordt nooit van de bron afgesneden. Ongeacht hoe ver de rivier gaat, ongeacht hoeveel die tot stand brengt, ongeacht hoeveel grondgebied overstroomd wordt, ongeacht hoe lang haar geschiedenis is, de rivier neemt nooit een andere weg dan die van het kruis, niet aan het begin en niet gedurende haar hele loop. Wat ik bedoel is dat het kruis niet slechts iets is dat plaats vond in de geschiedenis of in de ervaring op een bepaald punt in het verleden, en dat nu klaar is, voorbij; je hoeft er niet meer over te praten als je al zolang christen bent. Dit is niet wat het Woord van God ons leert. We zullen tot het laatste ogenblik van ons leven ervaren, als we doorgaan met de Here, dat de heilige Geest nog steeds werkt door middel van het kruis en dat iedere nieuwe ervaring van de Geest in leven en volheid gebaseerd is op een nieuwe toepassing van het principe van het kruis.

De betekenis van “as”

Aan de ene kant is er as. Weet u iets van as? Misschien hebt u het gevoel dat alles in uw leven in de as gelegd is. In uw eigen geestelijk leven van dit moment, uw eigen ervaring of misschien in uw bediening, in het werk van God ..., het is zo droog, zo onvruchtbaar, zo dor. Het lijkt wel of alles dood is. Zo is

het soms. Op het ene moment lijkt de rivier in haar volle kracht te stromen en dan, op de een of andere manier, lijkt het alsof de waterstroom opgedroogd is. Hoe verklaren we dit?

Of we het leuk vinden of niet, of we het begrijpen of niet, of we de Schriften op dit punt kennen of niet, het blijft waar dat we in ons christelijk leven en bediening zulke ervaringen van “as” hebben. Ze komen niet met regelmatige tussenpozen – ze komen erg onregelmatig, maar ze komen en duren een korte of langere tijd. Soms is het erg intensief en geconcentreerd in een korte tijd, maar het is zo hevig dat je het niet veel langer kunt dragen. Soms duurt het maanden, of een jaar of twee jaar – een tijd dat alles tot as gereduceerd lijkt. Hoort dit zo? Dat is de vraag. Is dat normaal? Zegt u: “Nee, zeker niet”? Het spijt me voor u, maar ik ga u zeggen dat het zo *moet* zijn!

Nu moet zo’n bewering altijd genuanceerd worden. Dorheid en as kunnen het gevolg zijn van een wezenlijke belemmering voor de heilige Geest. Dan is het verkeerd. Het is niet de bedoeling van de Heer dat het zo is. Als we de heilige Geest weerstaan hebben of ongehoorzaam zijn geweest, als wij ingegaan zijn tegen het duidelijke onderwijs van het Woord van God en zijn principes, als we koppig “nee” hebben gezegd op een punt waar de Heer ons wilde veranderen, dan zal er as zijn, maar niet naar Gods wil.

Als er een tijd van as komt, zullen we moeten uitvinden of het een kwestie is van onze eigen wil, van rebellie, van verzet, van niet bereid zijn om te aanvaarden wat de Heer ons heeft laten zien; we moeten uitvinden of wij op de een of andere manier de Geest weerstaan hebben. En als dat niet zo is, als we, na onze harten voor het aangezicht van de Here onderzocht te hebben, in nederigheid, in ootmoedigheid, in verbrokenheid en in volkomen openheid voor de heilige Geest, voor Gods aangezicht kunnen zeggen: “Nee, dat is het niet” – dan moet er een andere verklaring zijn. Wat heeft dit te betekenen?

Zoals we al gezegd hebben is het principe van het kruis een blijvend principe; de heilige Geest wijkt er nooit van af. Ons hele leven is dit zo, en het lijkt wel of Hij het telkens weer nodig vindt, om redenen die Hij alleen weet, iets meer van de oude schepping uit de weg te ruimen en plaats te maken voor een grotere mate van Hemzelf. Het is een moeilijk en pijnlijk proces, maar zo is het nu eenmaal. We gaan door tijden van groot geestelijk lijden en verdriet, waar alles afgelopen lijkt te zijn. De Geest wil meer ruimte. Hij verlangt een dieper en breder kanaal. Hij wil ons niet in de eerste plaats aan het eind van onszelf brengen, maar een grotere plaats voor Zichzelf in ons hebben om ons zo tot een grotere volheid van Zijn leven te brengen, van Zijn macht, zodat Zijn leven door ons heen kan stromen. En het is waar dat die kanalen die het meeste leven en hulp voor anderen hebben, niet ondiep zijn. Dit is een waar principe. Ze zijn diep doorploegd en uitgebaggerd; er is een zeer drastisch werk in hen gedaan.

Gods vrijgevigheid en de menselijke hebzucht

Dat is bedoeld voor onze troost, onze bemoediging. Wij kunnen er heel zeker van zijn dat, zelfs wanneer ons hart volledig gericht is op de Here en onze eigen wil en onze eigen kracht niet in de weg staan, er tijden van “as” zullen zijn. Maar de bedoeling van de Here is ons te geven “hoofdsieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest en men zal hen noemen: Terebinten der gerechtigheid, een planting des HEREN” (Jes. 61:3). Dit doet ons denken aan de bomen langs de rivier in het gezicht van Ezechiël. De heilige Geest, die de rivier is, geeft ons alles wat God ooit voor ons bedoeld heeft – en dat is geweldig veel – via het kruis. We hebben in het begin gezegd dat de rivieren in de bijbel – in Genesis, in Ezechiël, in Johannes en in Openbaring en overal, rivieren en bronnen, die de Geest des levens typeren, te kennen geven dat God de grote Gever is. Gods gedachte is geven, geven, geven, niet druppelsgewijs, maar in stromen – stromen van levend water. Als God zó wil geven, moeten we beseffen dat al Zijn geven bepaald wordt door het kruis. En alles wat de heilige Geest geven wil, geeft Hij via het kruis.

Ons vlees wil *hebben*. Ik denk dat dit diep geworteld zit in de menselijke natuur en ook de zondeval veroorzaakt heeft met al zijn droevige gevolgen, hebzucht. Het doet er niet toe wie de persoon is: hetzij aan de positieve kant – het agressieve, vastberaden type – of aan de negatieve kant – de heel erg nederige met zijn minderwaardigheidscomplex, dat niets anders is dan een andere vorm van hebzucht. Wat een zelfmedelijden komt er voort uit dit willen hebben! Zelfmedelijden is een reactie; het is per slot van rekening niets anders dan proberen naar onszelf toe te halen. Ook bij zo iemand is het een kwestie van hebzucht. Het is universeel, het is in ons allen aanwezig. Het is het diepste in ons wezen.

Maar God, die alles bezit, is precies het tegenovergestelde. *Zijn* hele aard is geven. *Wij* willen de Here hebben. Zijn zegen hebben, de heilige Geest hebben, kracht hebben – goddelijke dingen *hebben*. Waarvoor? Misschien wijzen we de suggestie af dat wij ze voor onszelf willen hebben, maar wie kent het menselijk hart? Alleen God. En daarom brengt Hij ons, voordat Hij ons kan geven wat Hij ons wil geven, heel vaak eerst door een moeilijke tijd voordat Hij geeft. Hij pakt die persoonlijke hebzucht aan tot wij daar komen waar wij zeggen: “Here, als U niet wilt dat ik dat heb, dan wil ik het niet hebben.” Dat is een goede houding. Het is niet zo dat wij koppig of recalcitrant worden, verre van dat. Het is eenvoudig dit: “Here, alleen als U het wilt, alleen als U het wilt. Niet voor mij, voor U”. En dan antwoordt de Here. “Op zulken sla Ik acht: op de ellendige, de verslagene van geest en wie voor mijn woord beeft” (Jes. 66:2). De heilige Geest geeft alles wat Hij is komen geven via het kruis.

De Geest verklaart het kruis

De heilige Geest verklaart als Leraar het kruis aan ons. Geldt dat niet voor de bediening in het Nieuwe Testament? Bediening in en door de heilige Geest is grotendeels een verklaring van het kruis. Het feit van het kruis zegt: Christus is gestorven, Hij werd gekruisigd, Hij legde Zijn leven af. Maar wat betekent dit? We hebben de brieven van het Nieuwe Testament nodig om te begrijpen wat dit betekent. En de heilige Geest heeft ervoor gezorgd dat we daarin een volle verklaring van het kruis hebben. We komen nergens tenzij en totdat we het kruis verstaan zoals de heilige Geest het uitlegt.

Het was namelijk “door de eeuwige Geest” dat Christus Zichzelf geofferd heeft (Hebr. 9:14). Door de leiding en kracht van de heilige Geest heeft Christus Zijn leven afgelegd. De heilige Geest was daartoe nodig. Het was niet zomaar een kwestie van iemand die zijn leven weggaf en erin toestemde dat het van hem afgenomen werd. Wij weten dat de dood van de Here Jezus veel en veel meer was dan dat. Het had te maken met de hele omvang van de satanische hiërarchie. Het raakte elk aspect van de schepping, die zelf bevrijd moest worden van de gebondenheid aan de vergankelijkheid, en het raakte de hele mensheid. Daarvoor is de machtige Geest van God nodig om een mens zoiets door de dood te laten doen. Wij kunnen de grootheid van het kruis van de Here Jezus niet overdrijven.

Maar aangezien het “door de eeuwige Geest” was dat Hij “Zichzelf als offer bracht”, kan ook alleen de Geest, die Hem naar het kruis geleid heeft, de Geest die Hem door de dood heen bracht, ons op de juiste wijze laten zien wat Hij bedoelde met het kruis. De meeste mensen begrijpen de betekenis van de kruisiging en de dood van Christus niet. Ze proberen die te verklaren en uit te leggen, maar zijn uiterst verward. Dit komt eenvoudig doordat zij die dit alles beweren niet door de Geest geleerd zijn. Als we door de Geest onderwezen worden, gaan we het kruis begrijpen. Geen enkele bediening die door de heilige Geest geleid wordt, zal ooit aan het kruis voorbijgaan of het kleineren. Het zal juist doen wat de heilige Geest doet – het kruis in het centrum stellen van alle dingen.

Geestelijke mensen gevormd door het kruis

De heilige Geest maakt geestelijke mensen door het kruis. Het water komt via het altaar. Het stroomt naar beneden door de voorhof en naar buiten, en aan de oevers van de rivier staan heel veel bomen. De bomen dragen iedere maand hun vrucht. Bomen in de bijbel zijn symbolen van mensen. De bijbel spreekt van mensen als “terebinten der gerechtigheid, een planting des HEREN” (Jes. 61:3). “Want hij is als een boom, geplant aan waterstromen” (Ps. 1:3).

Deze bomen zijn symbolen van mensen die leven door de heilige Geest en als gevolg daarvan vrucht dragen. Het zijn geestelijke mensen in het leven, de groenheid, de vruchtbaarheid van de Geest.

Dit is precies wat het gevolg was van Pinksteren. Plotseling waren er op die dag geestelijke mannen, die hun leven ontleenden aan de rivier die stroomde. Het waren mannen van geestelijke statuur, van geestelijk inzicht. Voordat de Geest gekomen was, waren dezelfde mensen in het centrum van de gebeurtenissen – Petrus en Jacobus en Johannes en de anderen – in het duister, compleet in de mist! Ze konden onmogelijk de waarde zien van het sterven van Jezus. “Dat verhoede God, Here, dat zal U geenszins overkomen!” (Mat. 16:22). Met andere woorden: als dit gebeurt is alles verloren, onze hoop is vervlogen. En wat een wanhoop, wat een hopeloosheid in het gesprek van die twee op de weg naar Emmaüs, omdat ze dachten dat Jezus gestorven was. Niemand van hen kon het ook maar enigszins begrijpen; alles was dood, een donkere, donkere nacht.

Maar op de Pinksterdag begrepen ze het allemaal! Zij roemden erin en spraken over niets anders! Ze hadden licht ontvangen over de betekenis van het kruis. Nu zijn het geestelijke mensen, in ware zin *wedergeboren* mensen, met geestelijk inzicht en geestelijke invloed. Ik denk dat er in hun hart dit wonderbare besef was: “Weet je nog dat we geen sprankje hoop zagen toen Jezus gestorven was? Zo dachten wij er toen over. Wat een verschrikkelijk iets was het kruis voor ons! Het betekende voor ons het einde van alles, voor altijd. En kijk nu eens, hier zijn we – het is nu juist het punt waarin we roemen! Is het niet heerlijk? Het kruis waarvan we dachten dat het het einde voor ons was, is juist het begin. De heilige Geest heeft juist dat waar wij zo bang voor waren, gebruikt om ons tot nieuwe mensen te maken!”

Nieuw leven door het kruis

Overall brengt Hij leven door het kruis – overall. “En alle levende wezens ... zullen leven, overall waar de beek komt” (Ez. 47:9). Alles zal leven – dat is het werk van de Geest. Overall komt er leven door het kruis. Laat de duivel je dat niet ontroven, maar wees voorzichtig! Als je het kruis verkeerd interpreteert en toepast, betekent dit een soort einde dat God nooit bedoeld heeft. Als je altijd maar weer naar binnen kijkt in jezelf in een poging je zelfleven te kruisigen, pas je het kruis op verkeerde wijze toe. Laat het over aan de heilige Geest! Je gelooft Gods waarheid over het kruis; je ziet wat God ermee bedoelt; en dan geef je jezelf over aan de heilige Geest, en zegt: “Dit kan ik niet. U moet het doen. Ik maak blunders als ik doorga, ik maak fouten, ik glijd uit, het gaat vast en zeker mis. Ik zal telkens weer naar de Heer terug moeten gaan en

zeggen: het spijt me, maar wilt U alstublieft hiervoor verantwoordelijk zijn – ik kan het niet!” Als u en ik het kruis gebruiken om te proberen onszelf te kruisigen, worden we verschrikkelijk introvert. Er is een valse opvatting van het kruis die leidt tot introspectie en wanhoop en dat heeft God nooit bedoeld. Het kruis is niet bedoeld om ons op onszelf terug te werpen, maar om ons te bevrijden uit onszelf tot een nieuw leven.

De Geest wil een volledig werk

Nog één ding. De heilige Geest heeft altijd een volledig werk voor ogen. Als mensen stoppen na een gedeeltelijk werk, gebeurt er iets ernstigs. Als zij werk tot iets op zichzelf maken, gebeurt er iets ernstigs. Als zij een bepaald onderricht maken tot iets wat op zichzelf staat, of als ze een deel van de waarheid behandelen alsof het het geheel was, gebeurt er iets ernstigs. Als we bijvoorbeeld evangelisatie tot het belangrijkste punt maken, heeft dat ernstige gevolgen! Vroeg of laat verdwijnt zo'n werk. Deze rivier heeft betrekking op het *Huis*: het begint te stromen in het Huis – dat is in Christus en Zijn gemeente, als één Huis van God. Als u iets van die volledige gedachte wegneemt – want het huis van God is de volledige gedachte van God, het is Zijn lichaam, vervuld met Hem die alles in allen volmaakt” (Ef. 1:23) – als u niet alles ziet in het licht van het Huis van God heeft dat ernstige gevolgen. Er zijn grote bewegingen en ze staan los van het Huis van God. Je volgt ze een bepaalde tijd en waar blijven ze? Ze zijn verdwenen. Als je de leer over de heilige Geest – de zogenaamde pinksterleer – tot iets op zich maakt en niet in het licht ziet van Gods volledige voornemen, krijg je een verschrikkelijke verwarring, droevige situaties die een schande zijn voor de Heer.

De heilige Geest werkt in relatie met Gods volledige gedachte en doel. Hij beoogt een volledig werk. Alleen als alles in het licht gezien wordt van Gods volledige voornemen en doel, kan de heilige Geest in toenemende volheid Zijn werk doen. Hij stopt als we Hem beperken door “dingen”, of het nu om werken of om leringen gaat. Hij eist met betrekking tot Zijn volledig voornemen vrij spel, niets mag in de weg staan. De mate van de Geest die wij kennen is in verhouding met de mate van het voornemen van God in ons leven. Als we slechts een deel zien van wat God Zich heeft voorgenomen en we willen niet verder gaan dan dat, hebben wij slechts een beperkte mate van de Geest. Als we in overeenstemming met Gods volle voornemen wandelen, hebben we de volle medewerking van de heilige Geest.

De rivier hangt dus in de eerste plaats samen met het kruis om de weg open te houden, het kanaal te verdiepen en te verwijden, en in de tweede plaats met het Huis, omdat alles in Gods plan, zowel in deze bedeling als tot in alle

eeuwigheden, te maken heeft met wat wij noemen het Huis van God, de gemeente, het wonderbaarlijke goddelijke meesterwerk dat God ontworpen heeft “vóór eeuwige tijden”. In dit geweldige werk moeten wij betrokken zijn als we de heilige Geest ten volle willen ervaren.

DE RIVIER VAN OVERVLOEDIGE GENADE

“Hoe kostelijk is uw goedertierenheid, o God; daarom schuilen de mensenkinderen in de schaduw uwer vleugelen; zij laven zich aan het vette van uw huis, Gij drenkt hen met de stroom van uw liefelijkheden” (Psalm 36:8,9).

“Wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven” (Joh. 4:14).

“En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien” (Joh. 7:37,38).

“En hij toonde mij een rivier van water des levens, helder als kristal, ontspringende uit de troon van God en van het Lam” (Op. 22:1).

“En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En wie het hoort, zegge: Kom! En wie dorst heeft, kome, en wie wil, neme het water des levens om niet” (Op. 22:17).

We laten Ezechiël een ogenblik rusten om ons te richten op de simpele betekenis van deze rivier des levens, en alle wonderbare goddelijke beloften in verband daarmee. We willen allereerst het feit herhalen dat alles wat er gezegd wordt over de rivier des levens, Gods rivier, en over de mensenkinderen die volop kunnen drinken en zo tot kanalen gemaakt worden van het leven in volheid, laat zien hoe het christenleven moet zijn. We doen deze simpele uitspraak op gezag van Gods eigen Woord. Zo hoort het te zijn en zo kan het zijn en dat is waar God in heeft voorzien. Waardoor wordt het christenleven zo?

Ook hierin geeft de Schrift een volledig antwoord. God heeft Zijn heilige Geest gegeven, en door de hele bijbel heen is water het symbool van de heilige Geest als de Geest des levens, water, niet in druppels, maar in stromen. “Stromen van levend water”, zei Jezus en Johannes voegt eraan toe als een commentaar: “Dit zeide Hij van de Geest ...” God heeft de heilige Geest speciaal gezonden om het christenleven zo te maken. Wat is de rivier? Het is de rivier des levens. Jezus zei: “Ik ben gekomen opdat ze leven hebben en dat in

overvloed” (Joh. 10:10); niet een klein stroompje, maar in overvloed. Dat was Zijn gedachte over het christenleven. Wat is deze volheid van leven, deze volheid van de Geest? Het antwoord vinden we in een van de brieven van Paulus: “... opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods” (Ef. 3:19). Het is dus de volheid van God en deze tekst zegt dat het Gods wil is, Zijn bedoeling, dat wij vervuld worden tot al deze volheid.

Nog een vraag. Wat is Gods motief achter het geven van deze rivier? Wat is de verklaring ervoor? En het antwoord is in één woord: *genade*. De rivier is niets anders dan de rivier van Gods genade. Hier verwijst ook Johannes naar, terugkijkend op een lang leven, de lange periode sinds hij voor het eerst in aanraking kwam met Jezus, als hij zegt: “Uit zijn volheid hebben wij allen ontvangen, zelfs genade op genade” (Joh. 1:16). Het is een tuimelende rivier. Het is iets wonderlijks voor een oude man van negentig, om, nadat hij velen tot deze genade had zien komen, het samen te vatten in dit getuigenis: “Immers, uit zijn volheid hebben wij allen ontvangen, zelfs genade op genade” en bij “wij allen” dacht hij kennelijk aan een groot aantal. Wij hebben allen gedronken tot verzadiging toe en hebben nog nauwelijks de rivier van genade aangeraakt. Of denk aan de woorden van Paulus als hij zegt: “... waar evenwel de zonde toenam (overvloedig was), is de genade meer dan overvloedig geworden” (Rom. 5:20). Het Griekse woord zegt hier “superovervloedig”. We weten wat een overstroming betekent, als een rivier tot ver buiten zijn oevers treedt. Ja, de zonde was overvloedig, maar de genade was meer dan overvloedig.

Efeze, de brief van volheid

Om te kunnen zien wat dit betekent, deze overvloedige genade, deze rivier van genade, gaan we naar de brief aan de Efeziërs. U weet dat dit een brief is van volheid, geschreven in superlatieven. De taal struikelt over zichzelf als Paulus iets probeert te zeggen van de geweldige dingen die hij ziet. Het is de taal van overstromende volheid. We lezen in hoofdstuk 3:20: “oneindig veel meer dan wij bidden of beseffen” (Eng. vert.: “exceeding abundantly”) – de ene na de andere golf, overweldigend. En we lezen in 3:18,19: “zult gij dan, samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat”. Het is de brief van goddelijke volheid voor het volk van God.

En die goddelijke volheid wordt op veel heerlijke manieren naar voren gebracht. Deze brief geeft ons inzicht in dingen die we nergens anders in de bijbel kunnen vinden: de overweldigende gedachten van God voor Zijn volk, van vóór eeuwige tijden, en de uitverkiezing van dat volk voor Hemzelf, waarbij Hem een groot doel voor ogen staat. God stapt uit de eeuwigheid de tijd

binnen om hen te vinden en hen boven de tijd uit te tillen en hen binnen te brengen in de eeuwigheid, met grootse plannen en bedoelingen. We hebben hier de wonderbare openbaring van Gods gedachte over ons voordat wij er waren, over Zijn roeping voor ons in de tijd en over het grote doel van die roeping dat gerealiseerd moet worden door alle eeuwen heen.

Als u ingegaan bent op de roep van Jezus Christus en op de genade van God, zult u ontdekken als u verdergaat, dat u betrokken bent geraakt in iets geweldigs, iets dat immens groot is, iets dat boven uw bevattingsvermogen uitgaat. Hier komt Ezechiël op wonderbare wijze ons te hulp. Weet u nog wel hoe de rivier onder de drempel van het huis uitstroomde, via het altaar, door dat hele heilige terrein en verder naar beneden door het land, terwijl hij steeds breder en dieper werd. De profeet zegt dat de man in het visioen hem naar de rivier bracht en door het water deed gaan. Aanvankelijk reikte dat tot de enkels. Daarna werd hij verder geleid tot het tot de knieën reikte en toen opnieuw tot aan de heupen en daarna was het water zo hoog dat men erin zwemmen kon, en de laatste beschrijving is: "Een beek die men niet kon doorwaden" (Ez. 47:1-5).

Dat is heerlijk! Als dit de rivier van goddelijke genade is, is het meer dan u en ik ooit kunnen omvatten of beheersen, meer dan wij met onze armzalige, beperkte capaciteit kunnen opnemen. Het is altijd meer, ongeacht wat de nood is. Het gaat altijd ons bevattingsvermogen te boven. Hebt u dat al ontdekt? Ik ben het aan het ontdekken. Bent u nog nooit op een punt geweest waar u aan uzelf wanhoopte – waar u dacht dat de genade van God u waarschijnlijk niet meer kon helpen? Maar u ontdekt dat deze rivier altijd groter is dan u denkt. U kunt deze rivier van genade nooit bevatten. Ik zei u al dat het iets immens groots was. Het gaat terug tot voor eeuwig tijden en door tot in alle eeuwigheden. Het is even grenzeloos als de eeuwigheid.

Genade de basis van alles

Laten we weer teruggaan naar de Efezebrief, de brief van volheid. Eén van de meest gebruikte woorden is het woord "genade". Het is geen lange brief – u kunt hem in twintig minuten doorlezen – en dan komt u het woord genade niet minder dan twaalf keer tegen. Laten we eens kijken wat deze brief te zeggen heeft over genade met betrekking tot volheid. *"God echter ... heeft ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen, mede levend gemaakt met Christus, (door genade zijt gij behouden) en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten in Christus Jezus"* (Ef. 2:4-6). "Door genade zijt gij behouden". De apostel zet dat tussen haakjes, maar het is iets heerlijks, iets geweldigs! "Hoewel wij dood waren" – dood voor God, dood voor al Gods plannen, dood voor de volle betekenis van ons bestaan vanuit

Gods standpunt; ja, “dood door onze overtredingen, heeft Hij ons mede levend gemaakt met Christus”. Maar de apostel zegt er uitdrukkelijk bij dat het alles door genade was. “Door genade zijt gij behouden.” Dat is de basis van alles.

Hij gaat nu verder en zegt wonderbare dingen. Bijna meteen begint hij over de eeuwige volheid. Hij neemt ons mee terug en hij neemt ons mee verder en vertelt ons enige verbazingwekkende dingen over dit christelijke leven. Maar de basis van dit alles staat hier tussen haakjes, alsof hij wilde zeggen: “Laten we heel duidelijk zijn, zodat ze niet te hard van stapel lopen, maar precies weten wat de basis van dit alles is – genade”. De basis van alles is genade. Laten we het heel simpel zeggen, maar met grote nadruk, dat wat je ook doet, hoe lang je ook doorgaat, en hoopt en strijdt en wacht, je nooit om je basis heen kunt; het blijft altijd genade. Want genade *is* genade! God heeft gezegd dat het genade is – het *moet* genade zijn. Je kunt het nooit anders maken. Genade opent de deur en wordt de toegang tot al deze volheid. De rivier van genade brengt ons daar in.

Genade, het doel van alles

“... om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom van zijn genade te tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus” (2:7). En om het veilig te stellen: “Want door genade zijt gij behouden, door het geloof” (:8). Wat een uitspraak! Ik heb vaak gezegd dat deze brief onuitputtelijk is. Elk klein zinnetje houdt je een leven lang bezig, zonder overdrijving. Luister nog maar eens: “Om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom van zijn genade te tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus.” Kunt u dat bevatten? Het gaat ons verstand te boven, het is adembenemend. Elke poging om het te begrijpen en uit te leggen schiet onherroepelijk tekort. Door de verlichting en leiding van de heilige Geest, de eeuwige Geest, die alle dingen wist voordat de mens geschapen werd en alles weet wat de toekomst zal brengen, werd deze man Paulus geleid om deze woorden op te schrijven als het doel waar alles op uitloopt. De basis van alles is genade; het uiteindelijke doel van alles is genade. Genade is de bron van de rivier en de loop van de rivier, die ons opneemt, ons roept en ons redt door genade. Hier is het doel van de rivier – ons mee te voeren in de komende eeuwen en ons te maken tot middel in Zijn hand om de overweldigende rijkdom van Zijn genade te tonen. Wat geweldig groot is de genade van God!

Genade om Christus te verkondigen

We gaan nu naar het volgende hoofdstuk. “... gij hebt immers gehoord van de bediening door Gods genade mij met het oog op u gegeven; ... waarvan

ik een dienaar geworden ben naar de genadegave Gods, die mij geschonken is naar de werking van zijn kracht. Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen” (3:2,7,8). Hier lezen we over de uitverkiezende genade voor bediening. Het was een geweldig iets waar deze man toe geroepen werd. Hij dacht bij zichzelf: wat geweldig groot is deze roeping die God mij gegeven heeft! Wat een geweldig voorrecht dat ik hiertoe uitverkoren ben – ik, verreweg de geringste van alle heiligen! Te bedenken dat ik hiervoor gekozen ben! Dat is alleen genade.

Nu zijn u en ik zeker geen Paulussen. We behoren niet tot dezelfde categorie als hij. Maar we hebben dezelfde boodschap en dezelfde gezegende opdracht. Niet één van ons is niet geroepen om de genade van God aan de heidenen te verkondigen. Het kan zijn aan het volk waarin we geboren zijn, maar misschien ook aan andere. Maar als volk van God, als deel van de gemeente, het lichaam van Christus, is onze functie, ons bestaan, bedoeld om de genade van God bekend te maken. Het is zelfs genade dat we dat mogen doen! Wat een geweldige genade is het dat wij, ook al is dat op heel kleine schaal, anderen mogen bedienen met de dingen van Christus.

Dit is de uitverkiezende genade van God, soevereine genade. Waarom kiest Hij mij? Waarom geeft Hij deze eer aan mij – ik ben immers de geringste van alle heiligen? Kunt u uzelf in deze categorie plaatsen? Ik denk dat er onder ons sommigen zijn die zich net zo voelen. Paulus heeft niet gezegd: “De geringste van alle predikers of leraars”, maar “De geringste van alle heiligen”, van alle christenen. Voelt u zich ook zo? Ja, zonder geveinsde nederigheid, zonder gespeelde zachtmoedigheid kunnen we onszelf al zo zien; misschien voelen we ons volkomen waardeloos. Maar de soevereine genade kijkt naar de meest waardeloze en zegt: “Het is mogelijk, *zelfs voor jou*, om Mijn genade in die mate te kennen dat je daar eerlijk met anderen over kunt spreken zonder onecht te zijn, zonder dat iets in je leven dit tegenspreekt.”

De voorzienende genade

We gaan door naar het volgende hoofdstuk. “*Maar aan een ieder onzer afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate, waarin Christus haar schenkt*” (4:7). Hier lezen we over een ander werk van de genade. Genade roept ons. Genade leidt ons binnen in Gods geweldige voornemen, in overeenstemming met Zijn doel voor de komende eeuwen “om de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus”. Het volgende aspect is dat genade ons iets te doen geeft – een boodschap om over te brengen. En dan hebben we de genade met ons die er volledig

in voorziet. “Maar aan een ieder onzer afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate waarin Christus haar schenkt.” Genade voorziet op wonderbare wijze in alles waar God ons toe roept en wat Hem voor ogen staat.

De apostel kende die genade persoonlijk! Er was een tijd dat hij in moeilijkheden was, in alles in de druk, om raad verlegen, vervolgd, ter aarde geworpen, gehandicapt en gedwarsboomd door iets in zijn leven. Het was niet een of andere zonde, niet iets verkeerd, maar waarschijnlijk een lichamelijke ziekte. Hij omschreef het als “een doorn in het vlees, een engel des satans om hem met vuisten te slaan” (2 Cor. 12:7). Het drukte hem de hele tijd naar beneden. Hij zei: “Hoe kan ik in vredesnaam mijn dienst vervullen, hoe kan ik alles doen waartoe God mij geroepen heeft, zolang dit voortdurend in de weg staat? Het lijkt zo tegenstrijdig. Het schijnt niet te verenigen met de roeping. Aan de ene kant hoor ik een stem die zegt: God heeft je hiertoe geroepen en aan de andere kant merk ik dat Hij mij deze moeilijke handicap gegeven heeft.”

Paulus zat echt met dat probleem, die schijnbare paradox. Hij zegt: “Ik riep de Here hierover aan en zei: ‘Here, neem het weg, dit is een belemmering, een beperking.’ Geen antwoord. En ik zei opnieuw: ‘Heer, neem het weg!’ Geen antwoord. En ik kwam voor de derde keer terug – “Driemaal heb ik de Here hierover gebeden” – ‘Here, neem het weg.’ En de Here zei niet: ‘Nee, dat doe Ik niet’, maar Hij heeft tegen mij gezegd: “Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid”. ‘Zonder het weg te nemen, zal Ik het mogelijk voor je maken om alles te doen wat Ik je wil laten doen. Je hebt misschien beperkingen, misschien moeilijkheden; bepaalde dingen lijken nederlaag te voorspellen, maar ondanks dat kan de genade je in staat stellen het te doen.”

Deze dingen kunnen noodzakelijk zijn, zoals Paulus inzag, “opdat ik mij niet te zeer zou verheffen.” Misschien zijn ze nodig om ons voor trots te bewaren, die meer dan wat ook een bediening schipbreuk zou doen lijden. Trots vernietigt bruikbaarheid voor God veel eerder dan ziekte of zwakheid of “een engel des satans die mij met vuisten slaat”. Laten we daarvoor op onze hoede zijn, koste wat het kost, en steunen op de genade die ervoor zal zorgen dat het werk klaar komt.

De invloed van genade

“Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een goed woord hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen” (4:29). De uitwerking van genade in ons leven is dat we ons op de juiste manier gedragen en op de juiste manier spreken, dat we goed en hoffelijk zijn, dingen zeggen die genade brengen aan anderen, zodat zij, vanwege het

werk van genade in ons, ook gekenmerkt worden door de genade van God. Dit is de invloed van de genade in ons leven. De genade van God die in uw en mijn leven werkt, betekent een invloed op anderen, zodat zij ook onder de invloed van die genade komen en andere mensen worden.

“Geen liederlijk woord kome uit uw mond”. Vanwege het werk van genade in u gebruikt u niet dezelfde woorden die anderen gebruiken. Maar daar houdt het niet mee op. Uw aanwezigheid maakt dat andere mensen aanvoelen dat het verkeerd is om iets dergelijks te zeggen, en zo te praten, en zelfs goddeloze mensen gebruiken hun liederlijke woorden niet meer in uw aanwezigheid. De genade van God in uw leven is een weerhouding voor hen. En als ze zich toch laten gaan, voelen ze zich achteraf rot! “Ik wou dat ik je geheim kende. Hoe is het mogelijk dat je, als je slecht behandeld wordt, geen lelijke woorden gebruikt. Je beheerst je!” Dat is een simpel begin van een werk van genade in anderen vanwege het werk van genade in u – de uitwerking van genade op andere mensen nadat het eerst in ons gewerkt heeft. “Opdat zij die het horen genade ontvangen”. Dat is de beste bediening die er is, nietwaar? – veel beter dan preken en praten en andere mensen zeggen wat ze wel of niet moeten doen. Laat hun de genade van God zien, zodat ze onder de invloed daarvan komen en veranderd mogen worden. Genade is effectief. Het is niet iets passiefs. Het is iets dat invloed op anderen heeft.

De zegen van de genade

Tenslotte: “*De genade zij met allen, die onze Here Jezus Christus onvergankelijk liefhebben*” (6:24). “De genade zij met *allen* ...” Dit is een onderdeel van wat wij de “Zegen” noemen. “Vrede zij de broeders en liefde met geloof, van God de Vader en van de Here Jezus Christus.” Ja, maar het is een zegen van genade! Een zegen is niet slechts een formule die aan het eind van een samenkomst wordt uitgesproken. Het is een zegen die we meedelen aan anderen. En wij horen een zegen te zijn. Wij moeten de genade van God zijn in deze wereld, de zegen van God voor anderen. Het is zo gemakkelijk iets uit te spreken dat wij de “zegen” noemen. Maar de man die deze brief beëindigde met deze woorden, gebruikte niet zomaar vrome taal om zijn brief op een mooie manier af te sluiten. Hijzelf was een zegen. En u en ik zijn onder de zegen van de genade van God gekomen in deze mens Paulus. Nu is diezelfde genade voor ons, zodat wij tot zegen zouden zijn. Niet slechts dat we om een zegen bidden voor anderen, en ook niet dat we zegeningen uitspreken over anderen, maar dat we een zegen *zijn* – de zegen van de genade van God.

De genade van God is iets groots: ze is bij machte te redden, te bewaren, te gebruiken en ons tot een zegen te maken. Als we op de genade van God ingaan,

komen we in iets dat geweldig is, iets dat nooit en te nimmer door iets anders wat we hebben gecompenseerd kan worden. En daarom was de apostel bezorgd en bad dat de gelovigen de genade van God niet zouden missen. Wij bidden dat ook voor ieder die nog niet het eigendom van de Heer is – dat ze de genade van God niet zullen missen. Dit gunstbewijs is vrij beschikbaar voor ons en, omdat het genade is, vraagt het geen basis waarop het kan werken. We hoeven niets te doen, alleen in geloof het te aanvaarden. Geloven in de betrouwbaarheid van God. Dat is alles. Je legt alleen maar de genade terug als je op de een of andere wijze redeneert: “Ik ben niet goed genoeg.” Dat sluit de genade buiten, nietwaar? Want genade is juist wat het is *omdat* wij niet goed genoeg zijn! We zouden haast kunnen zeggen dat het een *vereiste* is dat we niet goed genoeg zijn. Er zou helemaal geen genade zijn als we goed genoeg waren. Genade vooronderstelt dat we niet goed genoeg zijn en dat we daar niets aan kunnen veranderen.

Misschien redeneert u: “Maar als ik begin zal ik het niet kunnen afmaken” – en je sluit genade weer buiten, omdat niemand van ons ooit één dag heeft kunnen leven zonder de genade van God, zoals we maar al te goed weten. We ontvangen genade om verder te gaan. “Maar ik zal nooit van nut kunnen zijn voor God – o nee, hoe zou ik ooit de Here kunnen dienen.” Als je dat zegt zet je de genade buiten de deur. Vraag de mensen die het meest door God gebruikt zijn, vraag deze man Paulus, die zo machtig gebruikt werd. Was het omdat hij zo’n goede opleiding had gehad, zo intelligent was, en zo’n krachtige wil had? Hij zal tegen u zeggen: “Zeker niet; dat alles zou me niet verder hebben kunnen brengen. Niets anders dan de genade van God heeft me mijn bediening doen vervullen.” U zegt: “Ik denk dat die grootse roeping waar u het over hebt, mij te hoog gegrepen is. Voor sommige mensen lukt het misschien wel, maar ik kan onmogelijk geloven dat het voor mij van toepassing is.” Wanneer u dat zegt sluit u opnieuw de genade buiten de deur, want het is de genade die het mogelijk maakt. Het was genade die onze naam heeft geschreven in het boek des levens van het Lam, en de genade die met ons begonnen is, zal het ook volmaken.

Het is alles uit genade. Werp uzelf op de genade van God. Ik ben er zeker van dat sommigen van ons die de Here al lang kennen, ontdekt hebben dat dit het enige is en we willen het opnieuw doen: ons alleen maar in de rivier werpen en ons door de stroom mee laten nemen – de rivier van Zijn genade.

(wordt vervolgd)